

Heti üzenet 2016 december 19

Tiszta szívvel élni a mindennapokban – Andrew Strom

The "Clean Hearth" Life - How to Experience it by Andrew Strom

Tizenéves voltam, amikor Isten teljesen forradalmasította az életemet. 17 éves voltam, amikor betöltekeztem Szent Szellemmel és az valóságos fordulópont volt az életemben. Ez egy egész éjszakán át tartó átfőmálódást jelentett. Később olvastam néhány ébredésről szóló könyvet, amik ezzel foglalkoztak. Isten dicsősége lejött és átfőmált embereket. Vágyakoztam Isten mozdulására.

Valami történt velem, amikor megtértem. Mindig azt feltételeztem, hogy egy „normális” dologról van szó és mindig is hittem, hogy annak kell lennie. Isten egy valóságos „istenfélelmet” és egy mély bűnbánatot adott nekem kezdettől fogva és szó szerint átmosta az egész életemet. Mindent megbántam, amiről úgy gondoltam, hogy nem kedves Istennek. Ezért „tisza” voltam és újból betöltött a szellemével, a szeretetével és az Ő erejével. Úgy gondoltam, hogy szó szerint *járhatok* Istennel ebben a „tisza” állapotban mindenféle „erőlködés” vagy küzdelem nélkül. Azt gondoltam, hogy ez egy normális dolog. A „normál” állapotommá vált, hogy tiszta lelkiismerettel és tiszta szívvel Istennel járok.

Kellett „erőlködnöm”, hogy folyamatosan megőrizsem ezt a” tiszta szív” állapotot? Nem, egyáltalán nem. Egyszerűen kerültem a bűnt és továbbra is ebben a belső tisztaságban jártam, amit Isten adott nekem. Valóban nem erőlködtem. Teljesen „normálisnak” tűnt nekem. Amit a Szentírás ír, hogy „nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” nagyon valóságosnak tűnt számomra. Úgy éreztem, hogy egy új „törvény” szerint élem az életem, ami az „élet szellemének törvénye a Jézus Krisztusban”, ami megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.

A Bibliában azt láttam, hogy ez teljesen „normális”. Nem úgy tűnt, mintha ez valami „különleges” dolog lenne.

Ha felfedeztem bármi „sötétséget” az életemben, amit korábban nem vettem észre azonnal megbántam azt, mert Isten egy mély büngyűlöletet adott nekem. Ez az egyik legfontosabb dolog a tisztaság megőrzésében. Nem engedtem, hogy bármi Isten és közém álljon. Egyszerűen ebben az állandó állapotban éltem egy vele való közösségben. Ha valami gondatlanság miatt elbuktam, akkor úgy tekintettem azt, mintha „folt” esett volna a fehér ruhámon, ezért nagyon gyorsan foglalkoznom kellett azzal, mert gyűlöltem a bűnt és szerettem teljesen átlátható módon élni Istennel. Nem kellett azonban állandóan ezzel foglalkoznom. Néha hetek teltek el anélkül, hogy valami miatt komolyabb „bűnbánatot” kellett volna tartanom. A „tisztaság” a természetes állapotommá vált, ami egy csodálatos ajándék volt Istentől.

Ez nem azt jelenti, hogy nem voltak kísértéseim. Természetesen voltak. Csupán döntenem kellett, hogy ne adjak teret annak. Gyűlöltem a bűnt és túlságosan szerettem Istent ahhoz, hogy helyet adjak ezeknek. Ez azonban nem jelentette azt, hogy külsőleg „tökéletes” lettem volna. Nem! Csupán belsőleg éltem igazságban Istennel „megtisztítva magam, mint ahogyan Ő is tiszta”. És így teltek az évek .....

Eloolvastam Wachmann Nee „Normális keresztyén élet” című könyvét és még néhány más ébredésről szóló könyvet is, amik segítettek jobban megértenem azt az állapotot, amiben voltam és ezért azt feltételeztem, hogy ez a „normális” állapot. Gyakran találkoztam azonban más keresztyénekkal, akik láthatóan meglepődtek, amikor meséltem nekik a megtapasztalásomról. Sokuk életében nyilvánvaló volt, hogy nem a bűn feletti hiteles, „győzedelmes” életet élték és úgy tűnt, hogy az állandó bűnbánatuknak nem sok látható eredménye volt. Azt mondták, hogy „gyakran kell bűnbánatot tartani Isten előtt”, ami azt jelenti, hogy minden félórában. Miféle „győzedelmes” élet ez? Ezt nem értettem.

Nem azért halt meg Jézus, hogy úgy járassunk Istennel, mint Ádám a bűnbeesés előtt? Vele való közösségben a „hűvös alkonyatkor”? Nem ez a lényeg? Hogy egy tiszta szívet kapjunk, teljesen helyreállítson bennünket és az Istennel való közösségünket, mint egy valóságos „létállapotot”? Hát nem ilyen egyszerű?

A másik dolog, amire Isten tanított engem az a „lemondás” volt. Komoly kísértések voltak az életemben, de ennek semmi köze sem volt az Isten előtti „őszinte szívemhez”, hanem a gondolataim tisztaságával volt kapcsolatos. Miután „elengedtem” azokat az erősségeket az életemben, a későbbiekben már közel sem voltak olyan erős kísértéseim, mint korábban.

Évek óta ebben a „tiszta szív” állapotban élem az életemet Istennel. Egyáltalán nem úgy tűnik, hogy ez „megerőltető” vagy „kemény” dolog lenne. Egy „új természetet” kaptam és egyszerűen az szerint élek, egy „természetes” állapotban. A szívem és a lelkiismeretem folyamatosan tiszta Isten előtt, megmosva a bárány vérében.

Mi tehát az előfeltétele az Úrral való járásnak? Hitem szerint egy valóságos „istenfélelem”, hogy megtapasztaljunk egy „mélyreható bűnbánatot”. Be kell merítkezni vízbe és betöltekezni Szent Szellemmel. Ilyen egyszerű. A lehetőség a legtöbbször számunkra adott, hogy így éljük az életünket. Barátaim! Bízok Istennel, hogy megadhatja ezt nektek? Akarjátok ezt?

Isten áldjon benneteket!

Andrew Strom